Krisztinavárosi Harangszó

A KRISZTINAVROSI PLÉBÁNIA LAPJA 99. SZÁM 2022. JÚNIUS

Pünkösdi szikrák

A tábortűz vagy a kandalló mellett ülve szívesen gyönyörködünk a tűz játékos mutatványában. Olykor megbabonázva a megmagyarázhatatlannak látszó jelenségtől ritkán gondolunk arra, hogy milyen veszélynek tesszük ki magunkat, hiszen könnyen ölünkbe repülhet egy-egy kisebb vagy nagyobb szikra. Ennek ellenére mégsem akarunk lemaradni a látványról, a csendes és játékos tűzmutatvány szemlélése jobban érdekel, mint a vele járó esetleges veszély következménye.

Valahogy így élhetjük meg „pünkösd lényegét” is. A Szentírás elbeszéléseit többnyire csodálkozva hallgatjuk, anélkül, hogy komolyan foglalkoznánk azzal a „következménnyel”, hogy a Szentlélek lángja a mi életünket is átjárhatja. Pünkösdkor az apostolokat a Szentlélek fűtötte és járta át, olyannyira, hogy mindenki csodálkozott, aki látta és hallotta őket. Ilyenkor mi is csodálkozva hallgatjuk az elbeszélést, és értetlenkedünk, hogyan volt ez lehetséges.

Egy lényeges tényező azonban nem kerülheti el figyelmünket: az apostolok megrendülve élték át a húsvéti eseményeket. A megrendítő események ereje kizökkentette őket az ünneplés megszokott rendjéből, pünkösdkor pedig – Jézus ígéretében bízva – hittek abban, hogy a Vigasztaló érkezése nem lesz kérdéses. Mint ahogy számunkra sem kérdéses, hogy a Szentlélek ereje nemcsak az apostolok szívében, de bennünk is tud tüzet gyújtani. Általa válik otthonossá számunkra az a világ, amiben élünk, és akkor tanúságot tudunk tenni mindarról, amit hallunk és látunk mennyei Atyánk alkotásából, a teremtett világból – mindenki csodálkozására.

Tampu-Ababei József
plébános

Hívogató

Június 15-én, szerdán kivételes módon **este 6 órakor** kezdődik a szentmise, amelyen *József atya pappá szentelésének 20. évfordulója* alkalmából adunk hálát.

Június 18-án, szombaton délelőtt *pap- és diakónusszentelés* lesz az esztergomi bazilikában a **10.30-kor** kezdődő ünnepi szentmise keretében.

Úrnapján, június 19-én, vasárnap délelőtt 10 és **este 6 órakor** lesz szentmise templomunkban. *A hagyományos körmenetre a délelőtti mise után kerül sor*; kérjük, aki tud, hozzon virágot a szabadtéri oltárok díszítéséhez és virágszirmot a körmenetre. Ezeket a sekrestyében lehet leadni szombat estig.

Június 24–29. között lesz *plébániánk ministránstábora*, ahová szeretettel várjuk azokat a gyermekeket is, akik csak most csatlakoznak a ministránscsapathoz. A várható költség 8000 Ft/fő.

Júliusban és augusztusban nyári miserend lép életbe: *a vasárnapi 11 órai mise elmarad*.

Július 2-án, elsőszombaton, Sarlós Boldogasszony ünnepén 8 órától *mind a négy rózsafüzért elimádkozzuk* templomunkban.

Augusztus 5-én, templombúcsúnk napján, péntek este 19.15-kor lesz *hálaadó szentmisénk* az espereskerületi atyák koncelebrálásával. Előtte, 18.30-tól rózsafüzért imádkozunk.

Augusztus 6-án, elsőszombaton 8 órától *mind a négy rózsafüzért elimádkozzuk* templomunkban.

Augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén, hétfőn reggel 8 és **este 6 órakor** lesz *ünnepi szentmise*. Parancsolt ünnep lévén ezen a napon a szentmisén való részvétel kötelező.

Augusztus 20-án, szombaton, nemzeti ünnepünkön kivételes módon **reggel 8 órakor** kezdődik az *ünnepi szentmise*.

Szeptember 1-jén 12–20 óráig újra lesz *elsőcsütörtöki szentségimádás* templomunkban. Ennek keretében 17 órakor rózsafüzért imádkozunk, és 18 órakor, ahogy minden más csütörtökön is, szentmise lesz.

Szeptember 3-án, elsőszombaton 8 órától *mind a négy rózsafüzért elimádkozzuk* templomunkban.

Szeptember 11-én, vasárnap 9 órakor kezdődik a *Veni Sancte szentmise*.

Plébániánk mise- és szertartásrendje, valamint programjai megtalálhatók a Google-naptárunkban is, amely plébániánk holnapján is elérhető, a Naptár menüre kattintva.

Templomunk bekapcsolódik a **szeptember 17. és 25. között** megrendezendő *Ars Sacra Fesztivál* programjaiba, és ahogy külön cikkben is buzdítunk, **október 8-án** rendezzük meg a *Krisztinás nap*ot, ezúttal zarándoknapként.

Láncszemek közösségünk életéből

„Amilyenek önmagunkban vagyunk – legyünk bármilyen mély érzésűek, bármilyen jámborak –, nem vethet alapot közösségünknek; testvériségünk csak azon alapulhat, amik Krisztusra nézve és neki köszönhetően vagyunk. Közösségünk csak abban áll, amit Krisztus vitt végbe mindkettőnkkel… Felebarátommal csak Jézus Krisztus által van és lesz is mindig közösségem. Minél hitelesebb, minél mélyebb a közösségünk, annál jobban háttérbe szorul közöttünk minden más, annál elevenebben ragyog közöttünk egyes-egyedül Jézus Krisztus és amit ő véghezvitt. Csak Krisztus által tartozunk egymáshoz, ám Krisztus által csakugyan egymáshoz tartozunk mindenestül és mindörökre." (Dietrich Bonhoeffer)

A megszívlelendő, mély tartalmú teológusi mondatok után összefoglalom a tavasz során a Közösségépítő csoport által szervezett eseményeket. Némelyik ismertetésére ott jelenlévőt kértem fel.

Április 20-án a Krisztinavárosi esték keretében Váradi Levente fotográfus tartott vetített képes előadást *Életvilágok Csángóföldön* címmel. Az eseményre a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola díszterme szépszámú közönséggel telt meg. A művész a hagyományok őrzője, maga is sokáig táncolt különböző együttesekben. „Tizenéves forma srác lehettem, amikor az általános iskola néptánctermébe először beléptem" – kezdte történetét. Fotográfusként több – legutóbb a *Végtelen motívum* című – albumban örökítette meg a pillanat s a tánc varázsát. A képíró Csángóföld szerelmese és kiváló ismerője. Számtalanszor járta végig falvait kamerával és fényképezőgéppel a kezében, most ezeket az élményeit osztotta meg az egybegyűltekkel.

Az előadó egy archaikus kultúrába vezetett el bennünket, Gyimesbe és Moldvába. A film- és képkockákon emberi sorsok elevenedtek meg, öröm és bánat tükröződött az arcokon. A szürke hétköznapok, ünnepek, családi események részesei lehettünk egy olyan közegben, ami évtizedekig elzárva élte világát a Kárpát-medencei magyarságtól mesterségesen elszakítva. Találkozhattunk az örök vidám öregasszonnyal, akinek hétköznapjaiba fényt visz a hétvégi táncház, a fiatal tehetséges leánykával, aki a Fölszállott a páva televíziós népzenei és néptánc tehetségkutató versenyen ért el szép eredményt. „Az én kertem olyan kert, fogta magát, útra kelt" – énekelik a somoskai csángó gyerekek a magyar foglalkozáson, amin két megszállott pedagógus oktatja

elfelejtett anyanyelvükre a falu gyermekeit. Váradi Levente bemutatkozása több volt, mint előadás. Egy művész vallomásának tekinthetjük inkább. Krónikás is egyben, hiszen riportalanyai közül sokan – mint például a „cicélő” Kati néni, aki két cseresznyelevélből csiholt ki dallamot – már nem lehetnek köztünk. (*Csermák Zoltán*)

Május 7-én, szombat délelőttre a gyerekes családok szüleit hívtuk – gyermekmegőrzés mellett – együttlétre, beszélgetésre. A családosok tavaszi találkozójának középpontjában a tabuk álltak. Hogy lehet a szexualitásról, a halálról vagy a háborúról a gyerekekkel megfelelő módon beszélni? A tabutémák mindenkit érzékenyen érintenek és megmozgatnak, ezért hívtuk el Parditka Zsófia pszichológust, aki egy remek, majdnem egyórás előadást tartott a „titkos”, ki nem beszélt témákról. Ezután izgalmas beszélgetés vette kezdetét. Zsófi egyik legfontosabb üzenete, hogy találjunk időt és teret, amikor a gyerekkel beszélünk a tabukról, a korosztályuknak megfelelő szinten. Ugyanúgy lehet egy ovissal beszélni a halálról, ahogy a szexualitásról is, csak az ő szintjén, az ő nyelvezetével. A szexualitás kapcsán szóba került a jó titkok-rossz titkok témája, amiket tisztázni kell a gyerekkel, akár már egész kis korban. Itt szó esett arról, hogy a szexualitás tabu felnőttek, házaspárok között is, hiszen erről ritkán beszélnek egy kapcsolaton belül. Beszélgettünk a háborúról is, amely a szomszédunkban dúl. Zsófi szerint a kisgyerekekkel semmiképpen sem szabad ilyen híradásokat nézni, mert nem tudják még értelmezni a képeket, és így azok minden magyarázat nélkül bevéződhetnek. Az idősebb korosztállyal fontos, hogy beszéljünk erről a helyzetről, természetesen nem a teljes politikai-történelmi helyzetet rájuk zúdítva. Emellett kiemelte, hogy *ne kezdjünk* a gyerekeink előtt *racionális érveket felhozni a háború mellett, mert arra soha, semmilyen körülmények között nincs érv*. A téma felszínét sikerült megkapargatni ezen az alkalmon, így felmerült az ötlet, hogy folytassuk ezt a beszélgetést ősszel, akár a Krisztinás napon. (*Réder Kristóf*)

A Krisztinavárosi esték májusi előadásán, 18-án a Szociális Missziótársulat nővérei mutatkoztak be *Krisztinaváros szerzetesnői; kolostori képek, hangok, ízek a Szociális Missziótársulatból* címmel. A cím kifejezi a tartalmat: sokat megtudtunk a szerzetesrend szellemiségéről, láttunk tablókon kihelyezett és vetített képeket a rend életéből, énekeltünk Mária-éneket, kóstolhattuk Anna nővér finom, látványosan szép csíkos kalácsát és Klára nővér pogácsáját, sőt még a sütemények receptjeit is kézhez kaphattuk. Az egész esten érződött annak nagyon gondos előkészítése. Az egykori s mai nővérek szolgálatának lenyomataként két könyvbe is belelapozhattunk: az *Ostromnaplóba* és az *Örökségünk*be; az érdeklődők meg is vásárolhatták azokat. Az előadást Beöthy Cecília nővér tartotta. Csoportunknak is tagja, így tudtam, hogy végiggondolt, logikus, sokfelé ágazó, szívvel teli mondandóra számíthatunk. Nem csalódtunk. A Mária-központúságra felépített előadásból átsütött – a Krisztinaváros életében 1922 óta szolgáló – Szociális Missziótársulat irgalmas szamaritánus szellemiségének, a genius locinak, a hely szellemének falakon áttörő sugárzása. E hatást Szűz Mária oltalmazó szeretetével állította párhuzamba az előadó. Előadását idézetekkel tarkította, amik részben Farkas Edith-től, a rend alapítójától, valamint Prohászka Ottokártól, a rend lelki atyjától, illetve az Ostromnaplóból származtak. Egy idézetet fel is jegyeztem magamnak: *„Aki magában nem egész, az másnak kincs nem lehet.”* (Prohászka Ottokár) Cecília nővér kiemelte Mária-kegyképünk kisugárzásának szerepét,

többszörös, csodás megmenekülésének eseményeit. Örömmel töltött el bennünket, hogy sokakat érdekelt az előadás. Köszönet a nővéreknek, hogy megajándékoztak bennünket ezzel az estével, hogy velünk voltak, és segítőiknek – Andi felolvasónak, Péter rendszergazdának – is.

A következő Krisztinavárosi este előadása szeptember 21-én lesz. Azonban addig sem tétlenkedünk. Szervezzük, hogy templomunk jelen legyen szeptemberben az Ars Sacra Fesztiválon. Dolgozunk október 8-ai Krisztinás zarándoknapunk előkészítésén is. Utóbbiról a mostani *Harangszó*ban külön írás szól.

Összeállította a Közösségépítő csoport nevében: *Csermák Judit*

Köszönet a Szent Gellért-iskolának

A plébánia lassan vége felé közeledő belső felújítása nagy munka, nagy anyagi ráfordítást igényelt a közösségünktől, és jelentős kihatása volt a mindennapjainkra. József atyának ki kellett költöznie a plébániai otthonából, a templomba került át az iroda, a cserkészeknek máshol kellett tartaniuk az őrsgyűléseket és nem használhattuk a kertet. (Mindez egy ideig még inkább jelen idő; ami pedig a kertet illeti, a külső felújítás alatt is igaz lesz.) A Krisztinavárosi estéket sem tarthattuk a plébánián.

Az iroda ideiglenesen be tudott költözni az oratóriumba, illetve a sekrestyébe, de a Krisztinavárosi estéken nem férünk be az oratóriumba, és a cserkészek őrsgyűléseit is bajos lett volna a sekrestyében tartani. Pláne egyszerre négyet-ötöt.

Ebben a helyzetben ismét megmutatkozott, hogy milyen nagyszerű ajándék a Szent Gellért-iskola az egész közösségünk számára. Korábban is használhattuk már számtalan programra az iskola termeit, Nyáry Zsigmond igazgató úr most is az első pillanattól fogva a legnagyobb természetességgel ajánlotta fel az iskola helyiségeit az építkezés idejére. Ez nemcsak villany- és vízhasználatot jelentett, hanem a bejutás valamilyen módon való biztosítását, az erről szóló levelezést, egyeztetést is. Hatalmas ajándék és segítség volt, hogy így alig pár méterrel kellett arrébb menniük a cserkészeknek, hogy a képviselőtestület személyesen megtartott ülésein az iskola dísztermében jöhettünk össze, és hogy a Krisztinavárosi estéket is megtarthattuk ott. Nagy könnyebbség volt, hogy nem kellett mindig más megoldást keresni.

Az iskola az imént említett programokon kívül helyet adott az adventi koszorúkötő műhelynek, a március 15-i megemlékezésnek, cserkészvezetői megbeszéléseknek és rajprogramoknak, kiscserkész farsangnak és a Közösségépítő csoport szervezésében lezajlott családos programnak is.

Szeretném tehát megköszönni József atya, az egész közösség és a képviselő-testület nevében a Szent Gellért Katolikus Általános Iskolának és Gimnáziumnak ezt az ismételt, sokszori segítséget. Köszönjük, hogy ilyen készségesen rendelkezésre bocsátottátok az intézmény tereit, termeit, az általános iskola dísztermét! Óriási érték, hogy közösségünk része a Szent Gellért-iskola, ami most ilyen konkrét, fizikai formában is kifejeződhetett.

Morandini Kristóf
világi elnök

Átalakul(t) a plébánia épülete

Köszönet, köszönjük!

Az általános vélekedés szerint egy írást elkezdeni a legnehezebb. Statisztikák szerint állítólag az első szavakon, első mondaton töpreng legtöbbet írója. Jelen esetben ilyen probléma nem merült fel, annyira egyértelmű: az első szavaknak a köszönet szavainak kell lenniük. Köszönetről írok tehát.

Köszönjük a – most még csak belsőleg – megújult plébániaépületet. Köszönjük az Úrnak, hogy adott bátorságot elkezdeni, és köszönjük, hogy adott kitartást végigvinni. Köszönjük továbbá, hogy hamarosan megadja a jól végzett munka felett érzett öröm kegyelmét. Köszönet a kivitelezőnek, aki a folyamatosan változó (nehezedő) körülmények, az építőipart sújtó anyag- és munkaerőhiány ellenére minimális csúszással, de végül is el tudta, tudja végezni vállalt feladatát.

Külön kiemelt köszönet illeti híveinket, közösségünk tagjait, akik erejükhöz mérten vagy éppen azon felül is anyagilag segítették a plébániaépület felújítását. Voltak neves és névtelen támogatóink. Kaptunk sokmillió forintot hirtelen átutalva… és kaptunk ezer forintokat rendszeresen: kitől mennyi tellett. Minden adományra nagy szükségünk volt, sőt: minden további adományra is nagy szükségünk lesz, hisz a második ütem – az épület külső tatarozása –épp csak elkezdődött.

A belsőleg teljesen átalakított és megújult épületben számtalan ponton láthatjuk majd a Gondviselés egy-egy apró megnyilvánulását. Azt nagyjából mindenki tudja, hogy a jelen helyzetben hetente nőnek az árak, így a korábban eltervezett megoldások egy részéről kényszerűen le kellett mondani. Spórolni kellett, amennyire csak lehetett, de persze úgy, hogy ez a spórolás ne csapja agyon az egész összképet. Ez viszont csak olyan „apró véletleneknek” köszönhető, amikről tudható, hogy valójában a Gondviselés szinonimái. Mi mással lehetne magyarázni egy méregdrága „design csaptelep” megjelenését? „Véletlenül” ez volt egy neves szakmai verseny extra fődíja, amit – megint csak véletlenül – ketten nyertek el megosztva. A „kié legyen akkor?” nyomasztó kérdését a közös felajánlás oldotta meg, így nem csak egy-két ember, de egy egész közösség is élvezheti (vagy éppen bírálhatja) az aktuális divattrend eme drága manifesztálódását. Köszönet illeti a felajánlókat.

Az emeleti terem függönyei már meg is voltak vásárolva a viszonylag olcsó – de lássuk be: egyszerű – megoldásairól híres svéd áruházban, amikor a méretre igazítás kapcsán „véletlenül” egy értő és szakmája iránt elkötelezett berendező szakember látóterébe kerülve az illető felkiáltott: ez nem méltó egy ilyen épülethez. „Véletlenül” volt neki még egy korábbi kastélyfelújításból megmaradt néhány vég kelme, amit ingyen átadott, sőt mélyen a piaci ár alatt a helyszínhez szabott. A végeredmény tehát egy kastélyba illő, azaz a plébániához is méltó gyönyörű függönyrendszer, ami egy nagyáruház konfekció árainál is olcsóbb lett – hiszen a fent említett függönyöket természetesen visszavittük. Véletlenek és felajánlások. A Gondviselés apró(?) jelei…

Reményeim szerint lesz majd hely és elszánás egy komplett épületbemutató cikkhez, ami addigra talán kicsit felesleges is lesz, hisz egy élő közösségben a plébánia is a mindennapi élet része, közös programjaink helyszíne. Egy épület lehet csicsás vagy pragmatikus, szép vagy összeszedett, jól megtervezett vagy drága. De az épület halott, ha nem használják. Ahogy egy közösség is csak vegetál, ha nincsenek spontán és megszervezett programjai, ha programjait nem vagy csak kevesen látogatják. Szerencsére nekünk programjaink szép számmal vannak. Igaz, a résztvevők létszáma esetenként elmarad az elképzelttől. Ebben (is) segíthet majd a megújult plébániaépület, hisz az oda szervezett programok az elkötelezett résztvevőkön kívül a kíváncsiakat is vonzhatják…

Ebben reménykedik: *Tibély András*

Krisztinás nap – másképp: zarándoklat október 8-án

Ősszel ismét megszervezzük Krisztinás napunkat, gondoltuk, most egy kicsit másképp, zarándoklat keretében. Nem indulnánk messziről, csak a Ferenciek terétől. Zarándoklatunk címe: ***Rétől Réig***; azaz az eredeti, észak-olaszországi Re település Vérehulló Szűzanya-kegyképének a pesti ferences templomban található másolatától a mi templomunkban, a főoltáron látható, a rei szellemiséget tükröző Szűzanya-kegyképig.

Vérehulló Szűzanya Rében

Krisztinavárosi Havas Boldogasszony

Minden zarándoklat során a megtett út célja többféle lehet: hálaadás, lelki nyugalom kérése, könyörgés, bűnbánat kifejezése, fogadalom tétele, felajánlás. Hiszünk Szűz Mária kegyelemközvetítő erejében, oltalmában. Hiszen kegyképünkön is ott rejlik a felirat egy szalagon, melyet a Kisjézus bal kezével tart: *„Az Anya oltalmában időzik az Atya Bölcsessége”*. Mindenkit bíztatunk, nézze meg közelebbről! Az alábbiakban Beöthy Cecília nővér Krisztinavárosi estéken tartott előadásából

idézünk: *„Jó lenne, ha korunkkal együtt a növekvő bölcsességet is magunknak mondhatnánk. Kérő imáink által ehhez reméljük a »Bölcsesség Székének«, a Szűzanyának égi közbenjárását. Mi a bölcsesség? Az igazi bölcsesség egy Istentől származó ajándék, ő biztosítja a világ természeti és erkölcsi rendjét, segítve az igaz embert, és kudarcra ítélve a gonoszt… Márpedig ha mi Isten gyermekei vagyunk, Jézus testvéreként Égi Anyánk ölében, amikor bármilyen egyéni vagy közösségi betegség, testi és szellemi járvány vagy békétlenség sorvasztaná erőnket, ennek a mi közös Mária-tiszteletünknek alapján teljes bátorsággal alkalmazhatjuk magunkra az Izajás könyvének 40. fejezetében olvasható felhívást: »Menj föl egy magas hegyre, te, aki jó hírt viszel Sionnak; emeld föl erősen hangodat, te, aki jó hírt viszel Jeruzsálemnek. Emeld fel hangod! Ne félj! És hirdesd Júda városainak: Nézzétek, a ti Istenetek! Íme, Isten, az Úr, eljön hatalommal, karja mindent uralma alá vet. Győzelmének jutalma halad a nyomában, előtte meg a győzelmi jelvények. Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját. Karjaira veszi bárányait, az ölében hordozza őket, és nagy gonddal vezeti az anyajuhokat.«”* (Iz 40,9–11)

Az Alkantarai Szent Péter (pesti ferences) templom Madonnája

A tervezett zarándokutunk kezdő- és végpontján lévő Mária-ábrázolások nem azonosak. A miértre a válasz: minden korban a saját stílusnak megfelelő jegyekkel ábrázolták a Vérehulló Szűzanyát a Gyermekkel. A tervek szerint zarándoklatunk a templomban fejeződik be, szentmisével. A Krisztinás napnak ezzel azonban nem lenne vége, közös ebéd után további programokra várnánk a résztvevőket. A részletes ütem- és útvonaltervet szeptemberben ismertetjük. Kérjük a kedves híveket, írják be naptárjukba az október 8-i dátumot; Krisztinás zarándoknapunkat, Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya ünnepét! Mindenkit szeretettel várunk! Időseket, fiatalokat, családokat, akár babakocsis gyermekekkel is!

Közösségépítő csoport

„Műanyag, papír, kommunális, ez így normális!”
Zöld munkacsoport a 148-as Nagyboldogasszony Cserkészcsapatban

A fenti idézet a Zöld munkacsoport nyári táboros mondókájából származik. A játékos mondóka az egész táboron átívelt, mindennap újabb rímelő sorokat és hozzá tartozó elmutogatást tanítottunk meg a táborlakóknak, melyek a környezetünk védelméhez kapcsolódtak. Addig mondogattuk, amíg akarva-akaratlan, de mindenki úgy ment haza a táborból, hogy nyár végéig biztosan a fülében csengtek ezek a sorok. Ez a kis mozzanata a Zöld munkacsoport munkásságának jól mutatja, hogy milyen célt tűztünk ki magunk elé: képviselni a teremtésvédelmet, cserkész módszerekkel tudást átadni, ötleteket megosztani és megvalósítani arról, hogyan tehetjük a hétköznapi életünk mellett a csapatunk életét is fenntarthatóbbá. A munkacsoport gondolata 2021 tavaszán fogalmazódott meg és lelkes, tenni kívánó cserkészek energiájával el is startolt az év májusában. Addigra kellőképpen utánajártunk a témának és a Magyar Cserkészszövetség Zöld munkacsoportja is példaként állt előttünk, hiszen nemcsak a mi csapatunkban ébredtek ilyen kezdeményezések, hanem mindannyiunk és a Föld nagy örömére is megannyi cserkész közösség indított hasonló szerveződéseket.

Azóta jelen voltunk a nyári táborban, mind a tudásátadás szintjén, mind konkrét gyakorlati kezdeményezésekkel (pl.: közös bio tusfürdő, háromfázisos szelektív hulladékgyűjtés, környezetbarátabb mosogatószerek), tartottunk zero waste (nulla hulladék) ajándékkészítő műhelyt decemberben és garázsvásárt is tavasszal. Ez utóbbi programunkat a pazarlás mennyisége és a fogyasztói társadalom számunkra ijesztő hozzáállása ihlette. Szerettünk volna olyan eseményt szervezni, ami segít rámutatni arra, hogy csak akkor vegyünk új dolgokat, sőt egyáltalán bármit, ha tényleg szükségünk van rá. Segít rávilágítani a közösség erejére és mélyíteni a plébánia kapcsolatát csapatunkkal, illetve rámutatni arra, hogyha már valamit nem használunk, azt inkább adjuk tovább, mert valakinek valahol pont arra van szüksége. Végül, de nem utolsó sorban szerettünk volna a Zöld munkacsoport munkájára és ezáltal a teremtésvédelem javára adományt

gyűjteni. A célok megfogalmazása, a hosszas szervezés, valamint előkészületek után, József atya segítségével, plébániai és cserkész önkéntesek szorgos munkájával a Garázsvásár hatalmas sikerrel zajlott le május 8-án. Ezúton is szeretnénk megköszönni a közreműködést, az adományokat, a részvételt és a nyitottságot minden kedves testvérünknek. A vásáron 80.500 forint gyűlt össze, amit a Zöld munkacsoport későbbi munkáira tudunk fordítani, például faültetésre. A megmaradt holmikat pedig rászoruló családoknak juttattuk el. Hálásan köszönjük!

Már javában készülünk a táborra, ahol ismét új kezdeményezésekkel szeretnénk gazdagítani a közösség életét, majd a csapatunk és lehetőségeinkhez mérten a plébánia életét is.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!
A Zöld munkacsoport nevében: *Bogár-Szabó Rozina*

Ferenc pápa imája a Földért

Mindenható Isten,
te az egész világmindenségben,
de legkisebb teremtményedben is jelen vagy,
és gyengéd szeretettel veszed körül
mindazt, mi létezik.
Öntsd belénk szereteted erejét, hogy óvjuk az életet
és a szépséget, tölts el minket békével,
hogy fivérként és nővérként éljünk,
és ne ártsunk senkinek!
Szegények Istene,
segíts, hogy megmentsük azokat,
akik e földön magukra hagyva és elfeledve élnek,
de akik oly értékesek szemedben!
Gyógyítsd meg életünket,
hogy védelmezői legyünk a világnak, ne kifosztói,
a szépség terjesztői legyünk,
ne a szennyezésé és a pusztításé!
Érintsd meg azok szívét, akik csak haszonra
törekszenek, a szegények és a föld kárára!
Taníts meg, hogy felfedezzük minden dolog értékét,
hogy ámulattal tekintsünk rájuk,
hogy felismerjük: szoros egységben vagyunk
minden teremtménnyel végtelen
világosságod felé vezető utunkon!
Köszönjük, hogy mindennap velünk vagy!
Kérünk, légy segítésünkre
az igazságosságért, a szeretetért
és a békéért folytatott küzdelmünkben!

Miért jó ministránsnak lenni a Krisztinavárosban?

Az előző lapszámban szerepelt az örömhír, hogy hat év után újra avattak ministránsokat templomunkban, nem is keveset: 13 főt. De miért olyan nagy hír ez, és kik is ezek a titokzatos fekete-fehér ruhás ministránsok? Mi jó lehet abban, hogy péntek este gyűlésre járnak, hogy az egész nagyhetet a templomban töltik, hogy évente vizsgázniuk kell, és ennek tetejébe még a fiúknak szoknyát is kell viselniük, ami valljuk be, nem épp a legdivatosabb darabok egyike. Ebben a számunkban ezekre is fény derül…

A ministránsok jelenléte plébániánkon sok évtizedes hagyomány. 15 éve, amikor másodikosként én is elkezdtem járni, bár sok dolgot még nem értettem abból, amit csinálnom kellett, de nagyon élveztem, hogy padban üldögélés helyett a jó barátaimmal együtt cipelgethettem egy gyertyát mint faces, vagy perselyezhettem versenyezve a többiekkel, hogy kinek dobnak be nagyobb címletű pénzt. Nagyokat derültünk, ha valaki véletlenül hasra esett a szoknyájában, ám ugyanakkor a legnagyobb odafigyeléssel igyekeztünk végezni a feladatainkat, hogy az atya vagy a vezetőnk megdicsérjen minket és kaphassunk jövő héten is teendőt. Aztán egyre cseperedve nemcsak a karingek, szoknyák méretei nőttek, hanem a feladatok is, amelyeket ránk bíztak: már mi vezethettünk faceseket, füstölhettünk, vihettük a keresztet a keresztúton, vagy a húsvéti gyertyát nagyszombaton. Már nem mi piróztunk a facesgyertyákkal, hanem mi igyekeztünk elejét venni a kicsik csínytevéseinek több-kevesebb sikerrel. Elkezdtük átlátni azt a nagy gépezetet, amit a liturgia labirintusa jelent, ám továbbra is csak csodálva szemléltük a „nagyok”, a vezetőink ténykedését, akiket rendszerint zaklattunk, hogy ezt-azt akkor hogy is kell csinálni, mikor is kell kijönni, nemegyszer a nagy izgalomban aztán pont ellenkezően végrehajtva a kapott utasítást, mint kellett volna.

Az évek jöttek-mentek, egyszer 9. osztály tájékán felkerestük Arató Marci barátommal Horváth Gusztyót, hogy szívesen tartanánk a kicsiknek gyűlést. Hatalmas megtiszteltetésnek éreztük: mi is ministránsvezetők lettünk. Ezután hetente a 9-es mise után, egy főként tesókból álló csapattal rendszerint ott maradtunk még játszani a parkolóban, gazdagítva a vasárnap békés csendjét a mi eget verő lármánkkal. Ezen a ponton, bevallom, én magam se tudom, hogy folytatódott. Annyi biztos, hogy a kis ministránsok vezetése végül másfél év működés után abbamaradt, érettségi, Regnum, kinek-kinek más elfoglaltsága miatt. Az események következő szelete, amire emlékszem, hogy elsős egyetemistaként Biacs Zsófival Mihály atya szobájában üldögélünk 2018 őszén, és az „új generáció” vezetésének irányvonalait ecseteljük. A másik emlékfolt Gusztyóhoz kötődik, aki átadta az évtizedek óta vezetőről vezetőre szálló gyűjteményt, a harmadik pedig, hogy 2018. október 29-én egy szalagavató afterparty után, két óra alvást követően a vitorlázó repülőtérre igyekeztem az újonnan alakult csapatot elvezetni, ahova azonban térkép híján végül nem jutottunk el…

Vezetőként számunkra a legfontosabb az volt, hogy a gyerekeknek egyaránt érezhető legyen a ministrálás mindkét oldala: szolgálat és közösség. Ezért szervezünk kirándulásokat, sütögetéseket, ezért megyünk focikupára, korcsolyázni, mozizni, locsolni a lányokhoz, nyáron táborozni. A nagybetűs közösség lesz az, ami miatt még akkor is járni fognak, ha már nem a szüleik hozzák őket misére. Ez fogja azt a szilárd alapot adni, amire az „új generációt” lehet építeni, ahogy anno Mihály atyával beszéltük.

Azóta négy év telt el. Immár vezetőként a figyelemé, az odafigyelésé, egyfajta gondoskodó jelenlété a főszerep. Terelgetni, dicsérni, bíztatni, és persze mosolyogni azon, ahogy néha az ember a 15 évvel korábbi önmagát látja viszont a pirózó, feladatokért versenyező, szoknyájukban néha hasra eső gyerekekben…

A csapat nyitott: szeretnénk biztatni a templomba járó, 6 évet már betöltött gyerekeket és szüleiket, hogy beszéljenek össze barátokkal, testvérekkel: nézzék meg, próbálják ki közösségünket. Szeretettel várjuk őket a június 24–29. közötti táborunkba is, ami remek alkalom a beilleszkedésre!

Visszatérve a nyitókérdésre: Miért csináljuk mindezt? Én személy szerint azért, mert a ministráláson keresztül nemcsak élményeket, barátokat, példaképeket és egy bérmaapát kaptam, hanem egy közösséget is. Szűkebben a ministránsokat, de tágabban a plébánia közösségét, ahol futó arcok, névtelen személyek helyett megismerhettem közelről csodálatos házaspárokat, törődő szülőket, szerető nagyszülőket, számos szigorú-kevésbé szigorú atyát, akiknek példája egy életen át el fog kísérni.

Morvai Gábor

Szent Flórián-napi koszorúzás

A Kosciuszkó Tádé utcában működő tűzoltóság udvarán évekkel ezelőtt a krisztinavárosi hívek által elhelyezett és felszentelt Szent Flórián-szobor védelmező jelenléte a járókelők számára is feltűnhetett már. A műalkotás az ókori vértanút kezében vizes korsóval és zászlóval ábrázolja. Az alatta elhelyezett tábla megemlékezik a szolgálat teljesítése közben elhunyt tűzoltókról, melyhez a legtalálóbb szentírási részt választották, amelyet csak olvashatunk az Evangéliumban: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) Az udvar másik emléktáblája név szerint fel is sorolja az önfeláldozó szolgálattevőket.

Ezt a szép emlékhelyet és jelképet koszorúzták meg plébánosunk vezetésével egy rövidebb szertartás keretében május 4-én a hívek egy kisebb csoportjával együtt a Szent Gellért Általános Iskola negyedikes tanulói. Közös éneklés és az evangéliumi rész meghallgatása után együtt imádkoztak a jelenlévők a hősi halottak lelki üdvéért és a jelenlegi szolgálattevőkért. József atya igyekezett mindenkihez szólni: a híveket tűzoltókért való imára buzdította, hogy hivatásukban kitartsanak és mindig legyenek fiatalok, akik e szép feladatot választják. A gyermekektől fegyelmezettséget kért, mely a bajokat és veszélyt megelőzheti és segíti őket a tanulásban.

Sajnos épp egy riasztás miatt a Budavári Katasztrófavédelmi Őrs munkatársai nem tudtak jelen lenni az eseményen, de a szomszédos katolikus iskola diákjai érdeklődve körülnézhettek, majd néhány héttel később, gyermeknap alkalmával a szolgálatban lévő tűzoltók alaposan és érdekesen bemutatták nekik és a többi alsós osztálynak az állomást és a mentésre, tűzoltásra való felszereléseket.

Petneházy Réka
osztályfőnök

Visszatért az Immaculata

Május elején visszatért helyére, templomunk mellé az Immaculata, a Szeplőtelen Fogantatás szobra. Több okból is érdemes becsben tartanunk: egyrészt – ha nem is ez a Szűzanya-szobor, hanem – az 1928-ig itt álló eredetije Budapest legrégibb köztéri szobra volt; másrészt elődeink mély istenhitét tükrözi, hiszen akárcsak a templomunk helyén először épült kis kápolnát, ezt a szobrot is fogadalmi ajándékul állították hálából a pestis alól való szabadulásért.

Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy a fogadalmi szobor 320 éve, 1702-ben nem a mai helyén állt. Janisch Mátyás istenfélő budai polgár (aki minden bizonnyal a Buda város tanácsülési jegyzőkönyveiben többször említett Matthias Janosch városi tisztségviselő) emeltette a mai Alkotás utca elején, a Magyar jakobinusok tere térségében. Mintegy másfél évszázadon keresztül ott adta hírét az üvegesmester vagy szerettei gyógyulásának. A környezete azonban a XIX. század közepére az épülő déli vasút miatt átalakult, a régi nyugalma elveszett. 1855-ben emiatt – Karátsonyi Guidó (a Kuny Domokos utcában ma is őrzi nevét az egyik ház) és Pflüger Ferenc költségén – áthelyezték a Havas Boldogasszony- plébániatemplom mellé. Úgy tűnik, eredeti barokk oszlopát ekkor cserélték a mai változatra, mely stílusában inkább klasszicista jellegű, egyiptomi jellegű sásleveles fejezettel.

Németh Lajos 1888-ban megjelent, *Budapest-Krisztinaváros történetéhez* című írása egy 1495-ös Mária-jelenéssel hozta összefüggésbe a szobor és a templom helyét, Antonio Bonfini krónikája nyomán. Mátyás király történetírója szerint az e hellyel azonosított korabeli Solta (Zsolca) falunál egy Zsigmond nevű kereskedő szolgája, Miklós „erős zúgást hallott, és a szokatlan eseménytől megszeppenve szemét, fülét befogva gyorsan a földre vetette magát, majd föleszmélve a boldogságos szűz képét pillantotta meg az égen, amint a fiával együtt fényes fellegpalástban ereszkedik alá a

levegőben, és Buda felé tart”. Mindez a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, december 8-án történt.

Az eredeti szobor állapota aztán az 1920-as évek közepére annyira leromlott, hogy úgy döntöttek, múzeumban lehet csak garantálni megmaradását az utókornak. A szobor és az oszlop másolatát Fischer Antal kőfaragómester készítette el. A szobormásolat méltó pótlása lett az ódon műnek, melyet a Budapesti Történeti Múzeum őriz, a Fővárosi Képtár szoborgyűjteményének részeként a Kiscelli Múzeumban tekinthető meg. Az eredeti alkotás is nemrég, 2018-ban esett át restauráláson.

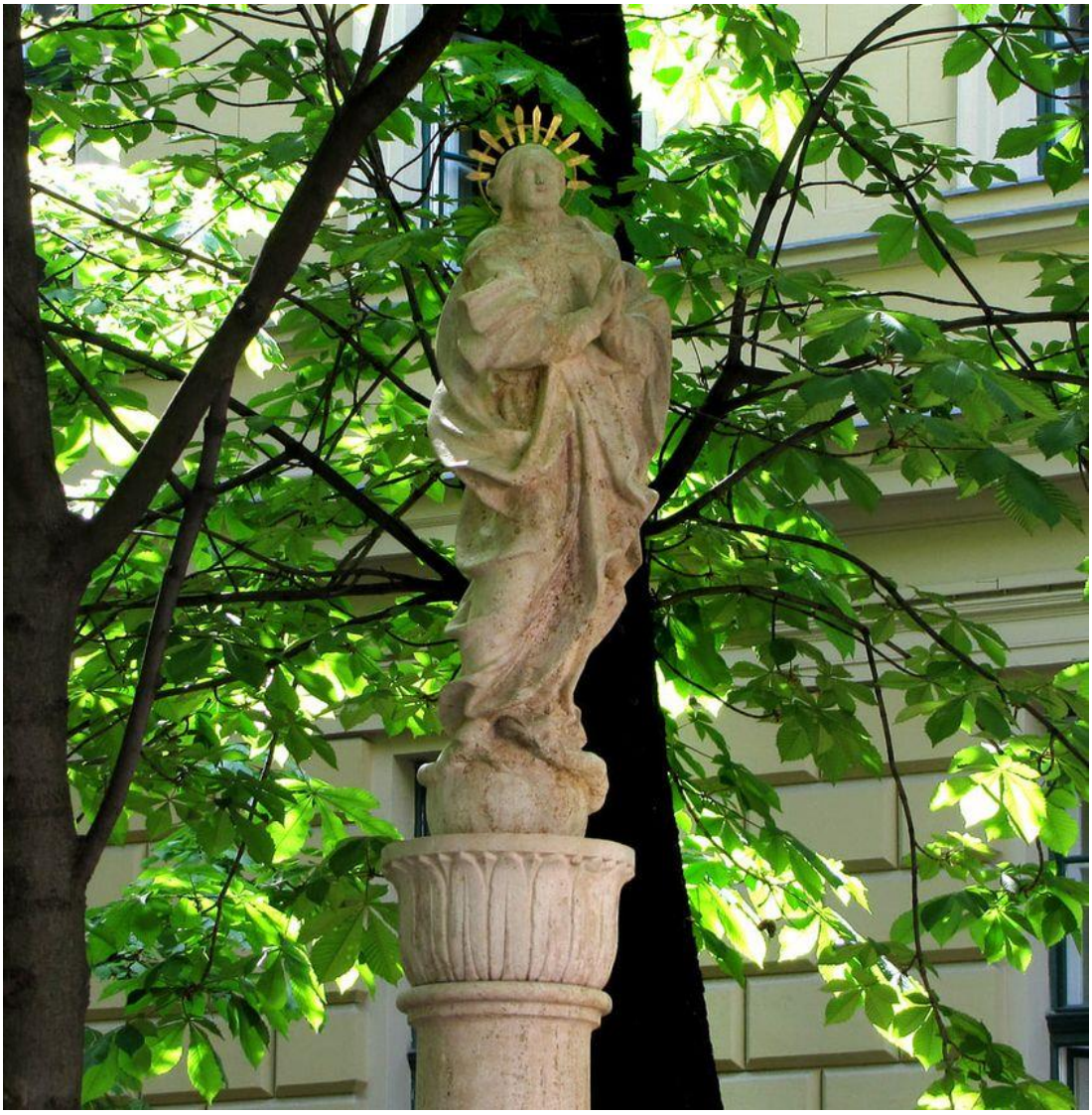

Visszatérve a mi Immaculátánkhoz: ez még 2020 szeptemberében távozott el a templom és a Szent Gellért-iskola közötti kis térről a Magyar Képzőművészeti Egyetem Restaurátor Tanszékének műhelyébe, és a tervek szerint jóval korábban visszatért volna, ám egy újabb undok kór ezt jócskán hátráltatta. Talán nem is csak jelképes, hanem inkább gondviselésszerű, hogy a koronavírus-járvány – remélhetőleg végleges – lecsengését követően jött vissza közénk a Szűzanyának szentelt hónap, május első napjaiban.

A restaurálást magát Bíró Imola, az egyetem végzős hallgatója végezte, aki a PestBuda várostörténeti és kulturális online magazinnak elmondta: az időjárás és a

korábbi szakszerűtlen helyreállítások miatt eléggé leromlott volt a szobor állapota. Még sarokcsiszolóval is átdolgozhatták a szobor és az oszlop felületét, ez a ruharedőkön mély nyomot hagyott. A Szűzanya jobb karja kiegészítés volt, az eredeti a II. világháborúban sérült meg; most teljesen újramintázta a restaurátor.

Az Immaculata-ábrázolás, a Szűz Mária szeplőtelen fogantatásával kapcsolatos ikonográfia tipikus jegyeit most még inkább megfigyelhetjük: a csillagkoronát és az imára összeillesztett kezet, valamint a kígyót, melynek a fejét Mária eltaposssa.

Már itt a Krisztina téren sincs olyan nyugalom, mint bő másfél száz évvel ezelőtt, de akár misére jövet, akár a szombati piacozás közben, akár hétköznap kutyafuttában most is érdemes megállni egy pillanatra a Szeplőtelen Fogantatás előtt, kérni a közbenjárását, megköszönni a segítségét.

A PestBuda cikke alapján összeállította: *A. Sz.*

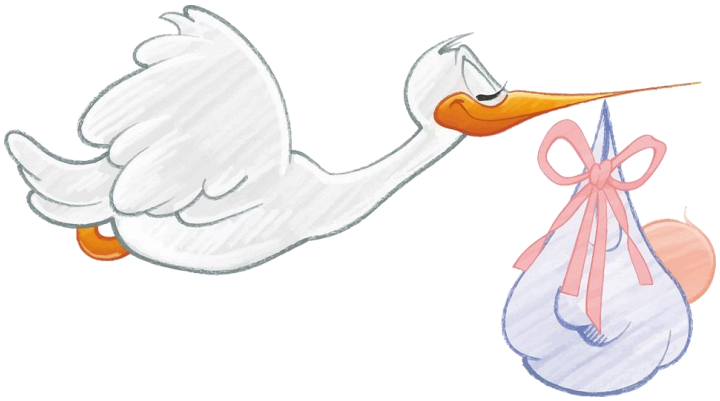

Gólyahírek

Szülei és Dávid bátyja nagy örömére 2022. január 19-én megszületett Bucsy-Sólyomvári Attila.

Régi krisztinásunknál is bővült a család: Zigler Péter és Szőke Rita harmadik gyermeke idén február 20-án született. Domonkost nagyon várta már bátyja, Sebi és nővére, Dóri is.

Ripka Péter és Losonczi Orsolya második gyermeke is idén látta meg a napvilágot. A kis Hedvig május 16-án, épp nagymamája születésnapján érkezett.

A korábbi számokból kimaradt, hogy Dani (3,5) és Léna (1,5) után 2021. július 24-én megszületett Tibély Anna és Gall Domonkos harmadik gyermeke, Botond.

Szeretnénk továbbra is közkinccsé tenni a gólyahíreket; kérjük, hogy jelezzétek felénk, ha bővül krisztinás családunk!

Szelényi Márta

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.
Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony
Szentmisék: K–Sze: 8.00; Cs–Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00
Júliusban és augusztusban: K-Sze: 8.00; Cs-Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 18.00
Irodai nyitvatarts: K–Sze: 10-12, Cs–P: 15–17 Karitász: szerda: 15–17
Számlaszám: CIB Bank 10700419–65647879–51100005
Felelős kiadó: Tampu-A +++babei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja
A következő lapszám a 2022/23. tanév kezdetén jelenik meg.